

עיבור שני 2

מאמרי רשב"י ספרא דציניעותא:

ודע כי תקוני הבינה תקוני אימא עלאה [עמוד קלט' במא"ש] כולם נכנסו בגופא דז"א ונעשו כנשמה לו וזמ"ש ומתמן אתמשך ונגיד בכל גופא ולפיכך הם נעלמים וגם זה פירוש כונן שמים בתבונה ולפיכך נקראת בינה בן י"ה שמה כשם בנה ושש קצוותיה נשמה לשש קצוותיו ויעקב מרכבה לשש חיצוניות ומשה לפנימיות דא מלגאו ודא מלבר כדאיתא בפי' בלק ובתיקונין והיינו דאמרין משה זכה לבינה כדאיתא ברעיא מהימנא שזכה לקצוות הפנימיות שהם מבינה כדפרישית.....

ודע שאין הכונה בינה ממש אלא כך עיקרן של דברים שיש לת"ת שתי בחינות גופי' ונשמתא

גופא דא יעקב ונשמתא דא משה ומסטרא דנשמתא אתקרו עמודא דאמצעייתא ישראל

וכן יש למלכות שתי בחינות גופא ונשמתא גופא דא שכנתא ונשמתא היינו כנסת ישראל דנשמתא דעמודא דאמצעייתא היינו ישראל וזה סוד יעקב וישראל דא מגופא ודא דנשמתא כמו יעקב ומשה

ונשמתא דמלכות היינו כנסת ישראל (ד"ש דף ל' ע"א) אחד באחד יגשו נשמה עם נשמה ונקראת אספקלריא המאירי והיא כלת משה ביחוד לבד ולא זכה לה כן שום נביא כי לא זכו לה כי אם מלבר מגופא והיא אספקלריא שאינה מאירה וכלת משה היא הצלע כדאי' בתקונין אשר לקח מן האדם אשר ממנה נברא הגוף היא השכינה וצלע זה היא יוד נשמה להא

מאמרי רשב"י - אדרא זוטא:

אמנם אח"כ בא עיבור השני והוצרך הז"א להתעבר בתוך האימא פעם שנית לעשות לו מוחין, וסוד הענין הוא כי כבר ביארנו כי כמו שמ"י דזו"ן הם ע"י נשמות הצדיקים שהם בניה גם מ"י דאבא ואימא הם ע"י הבנים שלהם שהם זו"ן. והנה ג"כ מצוינו שבכל לילה מתעברת המלכות מנשמות הצדיקים בניה בסוד [איכה ג' כ"ג] חדשים לבקרים רבה, והענין כדי לחדשם ולהוסיף בהם כח, וכן ג"כ זו"ן בני אבא ואימא מתעברים ג"כ באבא ואימא כדי לעשותם חדשים בחידוש כח וזה החידוש שמתחדשים הוא סוד הארת המוחין אשר (עמוד רכז) מאיר בהם והבן סוד זה. ואמנם לפי שאין שליטת המלכות אלא בלילה לכן אין נשמות הצדיקים מתעברים בה אלא בלילה, אך האימא שליטתה תמיד ביום ובלילה כי היא ביחוד תמיד ולא מתפרשן, לכן הארת המוחין דזו"ן הם תמיד בק"ש דשחרית ודערבית, וידעת סוד העיבור השני שהוא תדיר נוהג לצורך הארת המוחין מה ענינו, ...

ועתה אבאר לך סוד התינוק העליון בשנותיו. הנה כבר ידעת כי סוד השינים יוצאים בשני שנים הראשונות של הולדת התינוק, ומספר השינים הם ל"ב כי הם נמשכות מן ל"ב נתיבות חכמה ואין כח השינים לצאת רק ע"י החלב מן האם. ... וכבר ידעת משז"ל [סנהדרין ס"ט ב'] כי קטן אין ביאתו ביאה עד ט' שנים ויום אחד, והענין הוא כי אין כח עדיין במוח דז"א רק להוציא השינים אך להיות שעדיין סוד מוחין העליונים אינם בו עדיין מלמעלה לכן אין כח במוחין דיליה להוציא טיפה הראויה להוליד עד שיעברו עליו תשע שנים ויום אחד, והטעם הוא כי הנה השש קצוות שלו והשלשה מוחין שיש לו בכח לבד הם ט', וסוד גולגלתא שהוא הכתר שבו הם ט' שנים ויום אחד,

דף מקורות | תורת הנפש באר"י | שיעור 29 | עיבור שני 2

תש"פ

הטעם שאין העשר שלמים כי סוד הגולגולת עדיין לא נעשה בו רק אחר העיבור השני של אבא ואימא כמו שנבאר בע"ה, ולכן אינו נמנה רק יום א' כי אז תכף בתחילת השנה העשירית מתעבר פעם שנית לעשות לו גולגולת ואז יהיה ראוי לביאה, ואח"כ אם תוסיף הארבעה מוחין שנכנסים בו הרי הם י"ג שנים ויום א' ואז הוא איש גמור, וזהו הטעם למה אינו נקרא איש פחות מ"יג שנים ויום א'.

אך דע כי יש חילוק א' והוא כי דע סוד גדול אחד והוא כי הנה ענין **עיבור זה השני** הנ"ל, פ"י שהוא סוד חדשים לבקרים, כי כמו שנשמות הצדיקים נעשים מ"ן בכל הלילות אל המלכות ג"כ ז"ן נעשים מ"ן אל הבינה, וזהו סוד העיבור השני, ואז ניתוסף בו הארה אל המוחין בסוד חדשים לבקרים. ואמנם דע כי עד שלא יהיו אל ז"א י"ג שנים ויום א' אינו ראוי עדיין לעלות בסוד מ"ן בתוך הבינה עד שיהיה שלם בכל פרצופו שהם ט' שנים ויום א' כנ"ל אעפ"י שהמוחין שלו אינם ראויים להוליד עדיין עכ"ז ראוי לעלות בסוד מ"ן ואז נעשים לו מוחין חדשים והוא ראוי להוליד משם ולהלאה.

ודגמא זו באדם התחתון כי אין נשמות הצדיקים יכולים לעלות בסוד מ"ן אל המלכות עד י"ג שנים ויום א', אך הפרש זה יש בין תינוק העליון לתחתון, כי העליון יכול לעלות בן ט' שנים ויום א' אך התחתון צריך ל"ג שנים ויום אחד. וטעם הענין הוא כי התינוק העליון אחר אשר נשלמו לו תשעה שנים ויום אחד כבר הוא היה ראוי לעלות ואז פוגע תכף במקום המילה העליונה שהם נה"י של אבא ואימא ותכף ראוי לביאה ונעשים לו מוחין, אך התינוק התחתון אחר שעברו עליו תשעה שנים ויום א' ונשלם פרצופו אז מתחיל לעלות, והנה כשמתחיל פוגע בערלה העליונה שהם הקליפות ולכן ג' שנים עומד כנגד ג' שני ערלה, ולכן נשלמו לו י"ב שנים ויום א', ובשנת הי"ג יהיה כל פריו קדש הלולים, ובהשלימו אותה שנה נמצא שהוא בן י"ג שנים ויום א' ואז הוא ראוי לעלות בסוד מ"ן עם שאר נשמות הצדיקים, אך פחות מזה אין שום נשמת קטן עולה שם למעלה בסוד מ"ן.

עיבור שני - שער ההקדמות :

ונבאר בתחלה, ענין ג' מציאות ז"א דרך כלל, ואח"כ נחזור לבארם דרך פרט. דע, כי ג' זמנים היו אל ז"א ונוקבא, הא', הוא זמן עיבור ראשון. הב', הוא זמן היניקה. הג', זמן ההגדלה של המוחין. וזה נקרא עיבור ב'...

ונבאר זמן השלישי של ז"א, הנקרא עיבור שני דמוחין, גם נקרא זמן הגדלות של ז"א. ובו יתבאר מאמר, מה הוא ענין, אך בצלם יתהלך איש, שהם בחי' המוחין של ז"א דבזמן הגדלות. ובו יתבאר מאמר הזוהר בכמה מקומות, ובאדרא זוטא, דא"י ירתי תרין עיטרין לבניהו. ובו יתבאר גם מאמר הזוהר בפרשת אחרי מות בדף ס"ה ע"ב, וז"ל, בתר דינקא להו, אתעברת מינייהו, כי לכאורה הוא לשון זר ומתמיה, כי איך יאמר, שאחר היניקה של הבנים, חזרה להכניסם בתוכה בבחי' עיבור, ונדע כי היניקה אחר העיבור ולא קודם. אמנם זה יובן, במה שביארנו לעיל, כי אחר העיבור הראשון, היה זמן היניקה. ואח"כ חזרו בסוד עיבור שני, בסוד הגדלות, כמו שיתבאר: ...

ונבאר ענין העיבור הזה הבי' מה עניינו. דע, כי אחר זמן היניקה, שהם הבי' שנים הראשונים, אשר בהם נגמר ונשלם פרצופו של ו"ק, חזר עוד ז"א להתעבר במעי אמו שנית, כדי להנתן בו בחי' מוחין. ואל תתמה, אם אחר היניקה, חזר להתעבר, משא"כ בתחתונים, וכמו שהוכחנו מספר הזוהר, דקאמר, בתר דינקא להו, אתעברת מינייהו.

וביאור הדבר, כי גם בתחתונים הענין הזה הוא כך, כמו שמצינו, כי עם היות שכבר נוצרו בני האדם בעולם הזה, נשמתם בכל לילה בפסוק בידך אפקיד רוחי, עולות במלכות העליונה, ויושבות שם בסוד העיבור, ונעשים שם מ"ן אליה, והיא מזדווגת עם ז"א, וע"י כך נותנים בהם מוחין חדשים

דף מקורות | תורת הנפש באר"י | שיעור 29 | עיבור שני 2
תש"פ

בכל לילה, בסוד חדשים לבקרים וגוי. וכן על ד"ז, אחר זמן היניקה דז"א ונוק', עולים נשמות ז"ן,
ושם עושים מ"ן אל אימא עילאה, לזוגם עם אבא, וע"י הזווג ההוא מולידים להם מוחין חדשים,
ונותנים אותם לז"ן להגדילם: